

Mama

de Norel Iacob

Frumoasă ca un cântec în liniștea pădurii,
Senină ca uimirea din ochii de copil,
Văpaia multor lacrimi ai stins în colțul gurii,
O, înger de corvoadă, tu crezi ca e puțin...

Frumoasă ca un cântec în liniștea pădurii,
În părul tânăr, negru, fruntea-ți părea o stea,
Ca steaua ce străpunge semeață norii neguri
Așa-ți tăiară anii în păr urme de nea.

Senină ca uimirea din ochii de copil
În nopțile-ngrijate, te odihneai în fugă,
Din pragul ușii-nalte, eu te vegheam tiptil
Și spaima mea de moarte îmi ascundeam în rugă.

Văpaia multor lacrimi ai stins în colțul gurii
Și-ai îndurat tăcută măsura de pelin,
Când n-ai putut ascunde, ai plâns săgeata urii,
Încărunțind devreme. Tu crezi că e puțin...

O, înger de corvoadă, tu crezi că e puțin
Că în răboj cu viața nicicând n-ai prididit,
Că ai jertfit voioasă și ai iubit deplin,
Tu, înger fără vină, cu suflet obidit.

O, înger de corvoadă, tu crezi că e puțin...
Văpaia multor lacrimi ai stins în colțul gurii,

Senină ca uimirea din ochii de copil,
Frumoasă ca un cântec în liniștea pădurii.

e-frumos.ro